

Προσφυγή της 11ης Απριλίου 2014 – Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας**(Υπόθεση C-180/14)***Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική***Διάδικοι***Προσφεύγουσα:* Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: M. Πατακιά και M. van Beek)*Καθής:* Ελληνική Δημοκρατία**Αιτήματα:**

Να διαπιστωθεί ότι μη έχοντας προβλέψει ή/και μη έχοντας εφαρμόσει ανώτατο εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας που να μην υπερβαίνει τις 48 ώρες και μη έχοντας εξασφαλίσει ελάχιστο ημερήσιο και εβδομαδιαίο χρόνο ανάπαυσης ούτε αντισταθμιστική περίοδο ανάπαυσης που να διαδέχεται άμεσα το χρόνο εργασίας που υποτίθεται ότι θα αντισταθμίσει, η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3, 5 και 6 της οδηγίας 2003/88/ΕΚ¹.

Να καταδικαστεί η Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Η οδηγία 2003/88 καθορίζει κοινά ελάχιστα πρότυπα για την οργάνωση του χρόνου εργασίας, με σκοπό την προστασία της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων κυρίως, ένα ανώτατο όριο για τον μέσο χρόνο εργασίας κατ' εβδομάδα (άρθρο 6) και ελάχιστο ημερήσιο και εβδομαδιαίο χρόνο ανάπαυσης (άρθρα 3, 5 και 6 της).
2. Η Ελλάδα μετέφερε την οδηγία στο εθνικό δίκαιο, και για τους ιατρούς που απασχολούνται σε δημόσιες υπηρεσίες υγείας, με το προεδρικό διάταγμα 88/1999. Η Ελλάδα μετέφερε στη συνέχεια την οδηγία όσον αφορά τους ασκούμενους ιατρούς, με το προεδρικό διάταγμα 76/2005.
3. Ωστόσο, η Ελλάδα εξέδωσε στη συνέχεια μια σειρά νομοθετικών μέτρων τα οποία ανέστειλαν την εφαρμογή της νομοθεσίας μεταφοράς στους μισθωτούς ιατρούς και στους ασκούμενους ιατρούς των δημοσίων υπηρεσιών υγείας.
4. Επιπλέον, από τις καταγγελίες που υπέβαλαν στην Επιτροπή δέκα διαφορετικές ενώσεις ελλήνων ιατρών προκύπτει ότι οι εργαζόμενοι αυτοί υποχρεώνονταν βάσει της εθνικής νομοθεσίας, αλλά και στην πράξη, να εργάζονται κατά μέσο όρο εβδομαδιαίως από 60 έως 72 ώρες (μισθωτοί ιατροί) και από 71 έως 93 ώρες (ασκούμενοι ιατροί). Υποχρεώνονταν επίσης σε τακτική βάση να εργάζονται έως και 32 ώρες χωρίς διακοπή στον χώρο εργασίας.5. Στη συνέχεια, συνήφθη συλλογική σύμβαση εργασίας και εκδόθηκαν οι νόμοι 3754/2009 και 3868/2010 που ενσωμάτωναν διατάξεις της παραπάνω συλλογικής σύμβασης. Το εθνικό δίκαιο εξακολουθεί να μην καθορίζει ένα πραγματικό ανώτατο όριο του χρόνου κατά τον οποίο είναι δυνατόν να υποχρεώνονται να εργάζονται οι εν λόγω εργαζόμενοι, εφόσον, εκτός από την τακτική υπηρεσία, προβλέπεται ότι «οι νοσοκομειακοί ιατροί του ΕΣΥ, οι πανεπιστημιακοί ιατροί και οι ειδικευόμενοι πραγματοποιούν τις απαραίτητες εφημερίες για την ασφαλή λειτουργία των νοσοκομείων και των κέντρων υγείας».6. Επιπλέον, όπως οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται και στην πράξη, δεν εξασφαλίζεται ο ελάχιστος χρόνος ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης, εφόσον αφενός δεν αναγνωρίζονται όλοι οι τύποι εφημερίας ως χρόνος εργασίας και αφετέρου δεν παρέχονται ισοδύναμες περίοδοι αντισταθμιστικής ανάπαυσης που να παρέχονται άμεσα μετά από τον επιπλέον χρόνο εργασίας που υποτίθεται ότι αντισταθμίζουν.7. Οι ως άνω νομοθεσία

και πρακτική αποκλίνουν σοβαρά από τις ελάχιστες απαιτήσεις που επιβάλλει η οδηγία και συνιστούν παραβίαση των άρθρων 3, 5 και 6 της οδηγίας 2003/88.